

*Mindörökké tart majd,
vagy pedig belepusztulnak?*

Sempre

mindörökké

18+

*Rozs
könyvek*

J. M. DARHOWER

J . M . D A R H O W E R

Sempre

mindörökké

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

PROLÓGUS

AZ ÉPÜLET ROMOKBAN ÁLLT. A száraz sivatagi levegő kikezdte a homlokzatát az évtizedek alatt. Kezdetben városháza volt – még akkor, amikor bányásztársaságoknak földtulajdona volt itt, ám azok az idők rég elmúltak. Most már itt áll magányosan, csendben lepusztulva az éj leple alatt. Az egyetlen, ami arra emlékeztet, hogy a hely egykoron virágzott.

A régi gyülekezőhely ezúttal másfajta összejövetelnek adott otthont. Valami komolyabbnak, amibe a hétéves Haven először csöppent bele. Remegett a lába, és görcsbe rándult a gyomra, miközben követte mesterét az épületbe. A sarkában maradt, de igyekezett nem rálépni fényes fekete cipőjére.

Sötét, szűk folyosón sétáltak végig, ahol néhány férfi mellett mentek el. Haven a padlóra szegezte tekintetét. A mesterét üd-
vözlő hangoktól kirázta a hideg. Új emberek voltak, idegenek – olyanok, akiknek ő a létezéséről se tudott.

A folyosó végére érve a mester beterelte egy ajtón Havent, amin belépve földbe gyökerezett a lába. Verejték és penész állott szaga hatotta át a helyiséget, ahol sűrű, maró szivarfüst terjengett. Férfialakok álltak körbe, hangosan beszéltek. Visszhangzó kiáltás harsant, ami tehervonat módjára vágta mellbe a gyereket. Havennek elakadt a lélegzete, s kalapálni kezdett a szíve. Gyorsan

körbepillantott, hogy kiderüljön, kinek fáj ennyire, de nem látott túl a csődületen.

Mestere megfogta a kezét, és maga elé tolta. Haven megvonglott, amikor a férfi a vállára tette a kezét, majd újra elindult a parancsára. A tömeg kettévált előttük, hogy utat biztosítson nekik, a gyermek pedig engedelmesen lépdelt előre. Érezte magán az emberek tekintetét: lézerfény módjára hatoltak át a bőrén, hogy felforralják a vérét, és élénkvrösré színezzék az arcát.

A szoba elülső részében kisebbfajta színpad állt, amin néhány fiatal lány térdelt egymás mellett. Rongyos ruhájukról címke lógott, amire fekete filccel egy-egy számot véstek. Haven olyan mozdulatlanul állt, ahogy csak bírt, és próbált ügyet sem vetni mesterének érintésére. Figyelte, ahogy a közönség pénzösszegekkel dobálózik. A lányok egytől egyig a legbőkezűbb licitáló tulajdonába kerültek, hogy könnyes szemmel elvonszolják őket.

– Frankie!

Mestere nevének hallatán Haven megfordult, és összerezsent a közeledő férfitől. Olyan volt az arca, mint a cserzett bőr, tele sebhelyekkel, szeme pedig megfeketedett széndarabkára hasonlított. A rettegő gyermek hirtelenjében szörnyetegnek nézte.

Frankie még erősebben fogta, hogy ne mocsanjon, amíg üdvözliz az érkezőt.

– Carlo.

– Látom, elhoztad a lányt – állapította meg Carlo. – Megszabadulsz tőle? Csak mert ha igen...

Frankie nem hagyta, hogy beféjezze a mondatot.

– Nem. Csak gondoltam, jót tesz neki, ha látja a saját fajtáját.

A saját fajtáját. Ezek a szavak lebilincseltek Havent. Visszaemelte tekintetét a színpadra, ahol éppen egy új lány tűnt fel. Egy tinédzser, aki úgy nézett ki, mintha összetűzésbe keveredett volna az ollóval. Ruháján lyukak tucatjai éktelenkedtek, szőke haját pedig ügyetlenül próbálták bubi fazonúra vágni. Megbéklyózták és kipeckelték a száját, a 33-as számot erősítették rá.

Haven eltöprengett rajta, hogy ő maga vajon hasonlít-e rá. Akár a helyében is lehetne?

A 33-as számú vergődni kezdett, amikor a férfi megfogta a karját. Jobban ellenkezett, mint mások. Egy pillanat alatt megváltozott a helyzet, amikor elrugaszkodott, de a bokájára tett fémlánc megnehezítette neki a menekülést. Leugrott a színpadról, sikerült talpra érkeznie, aztán a tömeg felé iramodott.

A zűrzavar vulkán módjára tört ki. Hirtelen és erőszakosan. Az emberek kiabálni kezdtek, Haven pedig visszatartotta a lélegzetét, miközben Frankie gyorsan lépett. A mester egyetlen mozdulattal a kabátjához nyúlt, és elővett egy pisztolyt. Haven mellett lövés robaja hallatszott, úgyhogy csengő fülekkel ugrott egyet. A 33-as számú összeesett: a töltény a homlokán hatolt át, így friss vérrel szennyezte be Haven kék farmerruháját.

Haven kapkodni kezdte a levegőt. Fájdalmasan hullámzó mellkassal bámulta a meztelen lába előtt heverő holttestet. Ömlött a vér a lyukból. Eláztatta a repedezett fapadlót, és mélyvörösre festette a lány szőke haját. A jégkék szemek nyitva maradtak – úgy meredtek Havenre, mintha átlátnának rajta.

Frankie visszarakta a fegyvert a kabátzsebébe, majd lehajolt Havenhöz. A gyermek megpróbált elfordulni a tetemtől, mester viszont megragadta a nyakát, és arra kényszerítette, hogy a 33-as számúra nézzen.

– Ez történik, amikor valaki megfeledkezik arról, hol a helye – jelentette ki Frankie olyan fagyosan, mint amilyenek a halott szemei voltak. – Tartsd észben!

A mester felállt, és Haven vállát megfogva visszahelyezkedett a korábbi pózba. Az árverés úgy folytatódott, mintha mi se történt volna. Mintha nem mészároltak volna le egy ártatlan lányt mindenki szeme láttára. A 33-as számú élettelenül feküdt a padlón, de még csak ügyet sem vetett rá senki.

Senki, kivéve Havent. Őt kísérteni fogja a kép... *mindörökké.*

TÍZ ÉVVEL KÉSŐBB...

1

A SZÁRAZ, FORRÓ LEVEGŐ ÉGETTE Haven torkát. Levegőért kapkodott, miközben eszeveszettül járó lába felverte a port. Alig látott tőle. Nem mintha számított volna, hiszen odakint vaksötét honolt, és fogalma sem volt róla, hol van. A tér minden irányban ugyanolyannak tűnt. Semmi más, csak a sivatag.

Mintha lángok marcangolták volna a talpát – könyörgött az egész teste, hogy álljon meg végre. Minden egyes lépéssel nehezebb lett a folytatás. Ereje fogyatkozni kezdett, amikor alábbhagyott az adrenalinlöket. Dörrenés hallatszott, mire elhalkultak a léptei, és a hang irányába pördült. Halovány fényt vett észre a távolban. *Egy házat.*

Eliramodott felé. Próbált segítségért kiáltani, de nem jött ki hang a száján. Teste fellázadt ellene: amikor a leginkább szüksége lett volna rá, akkor hagyta cserben. Egyre élesebben látta a fényt futás közben, aztán már csak egy fehér villanás következett. Elvakította, úgyhogy megbotlott, és a földre esett. Hullámokban futott rajta végig a fájdalom, míg a körülötte világító fények teljesen kiégtek.

A pince sötét volt és nedves. Egyetlen kijáratát egy kétszárnyú fémajtó jelentette, amit súlyos láncok zártak össze. Ablak híján fulasztó volt a hőség, a levegőt pedig csatornabűz járta át. A padlóra

vörös festékcacák módjára alvadt vér tapadt – a hosszas szenvedés groteszk műalkotása.

Haven a sarokban feküdt. Törékeny teste meg se moccan, leszámítva mellkasa finom emelkedését és süllyedését. Hosszú barna haja – ami általában kissé zabolátlan volt – úgy letapadt, hogy feleolyan hosszúnak se látszott. A közízlés szerint rémesen betegesnek számított. Kulcsontja gally módjára igyekezett át-szűrni a bőrét, és véraláfutásokkal tarkított, véres mellkasán meg lehetett számolni a bordáit. Mégis egészségesnek gondolta magát. Látott már embereket ennél rosszabb passzban is.

Ez a nap is úgy kezdődött, mint az összes többi. Haven hajnalban kelt, és a reggelt nagyrészt takarítással töltötte. Délután találkozott a mamájával, akivel a régi faház oldalának dőlve ücsörögtek. Egyikük sem szólalt meg, de a fejük feletti nyitott ablakon kiszűrődött a tévé hangja. A hírekben arról számoltak be, hogy hurrikán pusztít délen, és háború van Irakban – Havent egyik sem érdekelte.

A mamája megmondta, hogy időpazarlás híreket hallgatni, mert a világnak az az aprócska szeglete, ahol ők vannak, nem sokat nyom a latban. Haven viszont nem tudott megálljt parancsolni magának. Az ötórás híradó jelentette számára a nap fény-pontját. Muszáj volt éreznie, hogy ő egy valódi, élő ember, és kapcsolatba kerülhet valamivel – vagy valakivel – a külvilágból.

Sikoltozás tört ki a házban, ami félbeszakította a híreket. Veszekedés hangja árasztotta el a nappalít. Haven feltápászkodott, mert nem akarta, hogy hallgatózáson kapják, amikor olyasmit hallott, amitől megtorpant.

- Azt akarom, hogy eltűnjön a csaj!
- Tudom, Katrina! Rajta vagyok az ügyön.
- Nem eléggé!

Katrina volt a ház úrnője. Durva teremtés rövid fekete hajjal és baltával faragott vonásokkal.

- Szabadulj meg tőle most rögtön!

Szabadulj meg tőle most rögtön! A szavak fojtogatni kezdték Haven-t. A viaskodók felmentek a nappaliból az emeletre. Hangjuk lassan elhalkult, és csend költözött a helyére.

Haven nagy bajban volt.

– Ez a világ félelmetes – súgta a mamája. – Az emberek bán-tani fognak téged. Csinálnak majd veled dolgokat, beteg dolgokat. Olyanokat, amiket remélem, hogy nem is értesz majd. És át fognak verni. Hazudnak majd neked. Mindig vigyáznod kell magadra, pici lány.

Havennek nem tetszett, amit hallott.

– Miért meséled ezt el nekem?

– Mert tudnod kell. Menekülnöd kell.

– Menekülnöm? – meredt rá Haven hitetlenkedve.

– Igen, ma este. Az élet ennél többet is tartogat, és félek, mi fog történni, ha itt maradsz.

– De nem menekülhetek el, mama! Nem tudom, mi vár rám odakint.

– Az emberek odakint tudnak segíteni.

Haven szemébe könnyek szöktek.

– Nem hagyhatlak itt.

– Ez az egy megoldás létezik. El kell tűnnöd innen, találni valakit, és elmondani, hogy ki vagy. Ő majd...

– Megment téged? – fejezte be a mondatot helyette Haven. – Idejön majd?

– Lehet – csillant meg valami a mama szemében. *Remény?*

– Akkor megteszem. Érted.

Miután leszállt az este, s amikor Haven úgy gondolta, hogy reggelig senki sem keresi majd, csendben kiosont. Ki akart rohanni a birtokon kívüli világba. Eltökélte, hogy segítségre talál, és soha többé nem kell visszatérnie.

A penészes pincében eszmélve döbönt rá, hogy kudarcot vallott.

Csörömpölésre ébredt, és vakító fény vette célkeresztbe. Megvonaglott, amikor észrevette, hogy nyílik az ajtó, s valaki megáll

tőle néhány lépésnyire. Kreol bőré férfi jelent meg, hátranyalt, sötét hajjal. Fekete nadrág és fehér ing volt rajta, könyékig feltűrt ujjakkal. Haven szájtátva nézte az övére csatolt, ezüstösen csillogó fegyvert.

– Te vagy a rendőrség? – szólalt meg elfúló hangon Haven.

A férfi letérdelt mellé, hogy letegyen egy kis fekete zacskót a földre. Nem válaszolt, csak derűsen rámosolygott Havenre, amikor a homlokára tette hatalmas kezét.

Haven lehunyta álomittas szemét, és belefeledkezett a csendbe, míg a férfi végre megszólalt. Akkor megint kinyitotta a szemét, mert meglepődött a kedves hangon, viszont összerezzen, amikor találkozott az ellenséges tekintetével.

Az idegen mögött ott állt valaki, akit Haven jól ismert. Michael – aki inkább a Mester megszólítást kedvelte – homlokráncolva méregette sötét bogarú, sárgás szemével. Szája gúnyos mosolyra húzódott, drótszerű haja pedig őszült a füle körül.

– Nyugodj meg, gyermekem – biztatta az idegen. – Minden rendben lesz.

Haven ránézett, hogy vajon hihet-e neki, s rögtön pánikba esett, amikor látta, hogy egy tűt vesz elő a táskájából. A lány nyöszörögve próbált elhúzódni, de a férfi megragadta, és a lapockájába döfött vele.

– Nem foglak bántani – jelentette ki az ismeretlen. Majd elengedte Havent, és átadta a kegyetlen kis fegyvert Michaelnek.
– Csak próbálok segíteni.

– Segíteni?

Havennek megmondta a mamája, hogy odakint vannak emberek, akik segíthetnek, ám arra is figyelmeztette, hogy lehet köztük olyan, aki hazudik. Haven nem tudta eldönteni, melyik csoportba tartozik ez az ember, bár inkább az utóbbi felé hajlott.

– Igen, segíteni – állt fel a férfi. – Pihened kell. Ne pazarold az energiádat!

Azzal elment, Haven mestere pedig szó nélkül követte. A lány csak feküdt ott, mert túlságosan kimerült volt hozzá, hogy végiggondolja a történeteket. Épp lehunyta a szemét, amikor megint meghallotta őket.

– Borzalmasan néz ki! – kiabálta a férfi, akinek immáron egy szemernyi kedvesség sem volt a hangjában. – Hogy hagyhattad ezt, Antonelli?

– Én nem akartam – felelte Michael. – Nem tudtam, hogy megpróbál elszökni!

– Ez nem tegnap kezdődött, te is tudod! Figyelned kellett volna rá.

– Tudom. Sajnálom.

– Jól teszed.

Haven már-már elbóbiskolt, ám mielőtt elragadta az álom, még hallotta, hogy a férfi folytatja.

– Megkapod tőlem, amit kértél neki, de nem díjazom ezt az egészséget. A legkevésbé sem.

Haven később felébredt – még mindig a betonpadlón találta magát. Minden porcikája sajgott, és grimaszba torzult az arca, miközben igyekezett feltápászkodni. Valaki megköszörülte a torkát a közelben. Megint ott volt vele az idegen.

– Hogy érzed magad?

Haven óvakodva maga köré fonta a karját, amikor a férfi feléje közelített.

– Jól.

– Az igazat! – kérte amaz nyugodtan, de határozottan.

– Fáj – vallotta be a lány vonakodva. – Fáj a fejem.

– Az nem lep meg – térdelt le az ismeretlen, és felé nyújtotta a kezét. Haven ijedten összerezett. – Nem foglak megütni, gyermekem.

A férfi rátette a tenyerét Haven homlokára, aztán megfogta az állát, hogy szemügyre vegye az arcát.

– Tudod, ki vagyok?

Haven megrázta a fejét, bár valahogy ismerősnek tűnt neki. Arra gondolt, hogy a látogatók egyikeként láthatta már, akiktől az évek során távol kellett tartania magát.

– A nevem dr. Vincent DeMarco.

– Doktor? – kérdezett vissza Haven. Még sohasem kapott orvosi ellátást, még a legsúlyosabb esetekben sem.

– Igen, orvos vagyok. Egyúttal Antonelliék partnere is. Azután érkeztem, hogy eltűntél. Enyhe agyrázkódást szenvedtél, és ki vagy száradva, de ahogy látom, nem szenvedtél maradandó károsodást. Szerencséd, hogy rád találtak. Meghalhattál volna odakint.

Haven érezte, hogy összeszorul a gyomra, mert a lelke mélyén azt kívánta, bárcsak inkább úgy történt volna. Biztos jobb lenne, mint egy szörnyeteg keze által elpusztulni.

Dr. DeMarco az órájára nézett.

– Mit gondolsz, tudsz járni? Nemsokára indulnunk kell.

– Indul*nunk*?

– Igen, velem fogsz maradni.

Haven megrázta a fejét, és nyomban meg is vonaglott, mert felerősödött tőle a fájdalom.

– Nem hagyhatom itt a mamámat. Szüksége van rám!

– Erre talán akkor kellett volna gondolnod, mielőtt elszöktél.

Haven meg akarta magyarázni, de lomhán jöttek szájára a szavak.

– Meg akartak ölni. Nem volt más választásom.

– Mindig van más választásod, gyermekem. Sőt, most is van.

– Választási lehetőséget ad nekem?

– Természetesen. Eljöhetsz velem.

– Vagy?

– Vagy itt maradsz, és elindulok nélküled – vont vállat az orvos.

– De mielőtt döntenél, mondj el nekem valamit. Azért szöktél el,

mert azt hitted, hogy meg akarnak ölni. Mit gondolsz, most mit fognak csinálni veled?

Haven koszrétegbe burkolt lábára meredt.

– Szóval magával megyek, vagy meghalok? Milyen választási lehetőség ez?

– Olyan, ami szerintem nem tetszik neked. Viszont attól még választási lehetőség.

Feszült csend telepedett a pincére. Havennek nem tetszett ez a manipulatív figura.

– Mire kellek magának?

Haven megszokta, hogy a kérdés nélküli beszédért büntetés járt, de már nem volt vesztenivalója. Mégis mit tehet vele? Megöli?

– Egy szóval sem mondtam, hogy kellesz, de elfoglalt ember vagyok. Jól jön nekem valaki, aki főz és takarít.

– Nem tud pénzért felfogadni valakit?

Haven azonnal megbánta a kérdést, ahogy kicsúszott a száján, ezért visszakozott. – Az legalább törvényes. Szerintem ez nem az. Vagy igen?

Igazából nem tudta a választ.

– Úgy gondolom, hogy gyakorlatilag az, de...

Mielőtt a doktor befejezhette volna a mondatot, kiabálás szűrődött be odafentről, a házból. Haven megrettent a hangos puffanástól és az ijedt sikoltástól. Könnyek szöktek a szemébe, amikor rájött, hogy Michael a mamáját bántja.

Dr. DeMarco felsóhajtott.

– Figyelj, én nem fogok egész este rád várni. Ha nem kérsz a segítségemből, hát legyen. Maradj itt meghalni.

A férfi felállt, hogy elinduljon. Haven talpra állt, és azt motyogta:

– Miért pont én?

Kereste az értelmet az egészben, de nem volt biztos abban, hogy egyáltalán megtalálhatja.

Az orvos alig láthatóan megrázta a fejét.

– Bár tudnám!

Havennek szinte égett a sarka, miközben dr. DeMarco kivezette a pincéből.

– Nem rohanok utánad, ha elszaladsz – jelentette ki a doktor, majd keserűen felnevetett, amikor a lány rémült tekintete a fegyverére tévedt. – Lelőni sem foglak.

– Tényleg nem?

– Nem. Inkább az anyádat fogom.

Haven lélegzete elakadt, a férfi pedig elengedte a karját.

– Kérem, ne bántsa őt!

– Maradj ott, ahol vagy, és nem lesz rá szükség – sétált el az orvos.

Haven alig állt a lábán, ráadásul szédült is, ám egy tapodtat se volt hajlandó mozdulni, amíg dr. DeMarco bent volt a házban. Az égbolt élénk narancsszínben játszott, miközben a nap a horizont alá bukott. Torz árnyékok vetültek tőle a padlóra. Haven nem tudta, milyen nap van, és mennyi idő telt el. Szemügyre vette, ami a birtokból látszott, és a mamája nyomát kereste. Érte akart kiálltani, meg akarta találni. Meg akarta kérdezni tőle, mitévő legyen.

A mama viszont nem került elő. A nap lement, és a sötétből ismét felbukkant dr. DeMarco, aki rá se nézett, miközben kinyitotta egy fekete autó ajtaját.

– Ideje mennünk.

Haven engedelmesen beszállt a merev anyósülésre, s körül nézett, amikor a férfi becsapta az ajtót. A friss bőr durva szaga és a hely szűke sziklaként nehezedett a mellkasára. Alig kapott levegőt. Kűszködött a megnyugvásért, amikor a doktor beszállt mellé. Dr. DeMarco összevonta a szemöldökét, és hátranyúlt az ülésre a táskájáért. Újabb tűt vett elő, és szó nélkül megsúrta.

Ismét leereszkedett a sötétség.

Sűrű erdőn keresztül vezetett a szűk út. Az aszfaltra festett vonalak úgy megkoptak, mintha csak egyetlen autóra méretezték volna. Újonnan épült autópálya terelte el innen a forgalmat, úgy-hogy csak helyiek vezettek erre azokon kívül, akik eltévedtek. Haven az anyósülésbe süppedve, bágyadtan figyelte a kocsi ablakának ütköző faágakat a sötétben. Hányingere támadt, elfordult az ablaktól. Tekintetével megkereste az órát a műszerfalon, és látta, hogy negyed egyet mutat.

Órák estek ki neki.

– Nem akartalak ennyi időre leszedálni – szólalt meg dr. DeMarco, amikor észrevette, hová pillant. – Végigaludtad az egész repülést.

– Egy repülőgépen?

Az orvos bólintott.

Ez volt az első alkalom, hogy Haven egyáltalán repülőgép közelében volt. Nem tudta, örüljön-e neki, hogy már vége, vagy szomorkodjon, amiért lemaradt az élményről.

– Most hol vagyunk?

– Mindjárt otthon.

Otthon. Haven nem tudta, mit jelent ez a szó.

– Mielőtt odaérünk, szeretnék valamit tisztázni – jelentette ki dr. DeMarco. – Nálunk nagyjából normálisan élhatsz majd, de ne téveszd össze a kedvességet a gyengeséggel. Elvárom tőled a hűséget, és ha bármilyen formában visszaélsz a bizalmammal, annak következménye lesz. Amíg ezt észben tartod, nincs gond.

Egy pillanatra elhallgatott, aztán folytatta.

– Viszont azt akarom, hogy jól érezd magad nálunk, úgyhogy nyugodtan beszélj, amikor csak szeretnél, de tanúsíts tiszteletet.

– Sohasem beszélnék tiszteletlenül önnel, uram.

– Soha ne mondd, hogy soha! Néha észre sem vesszük, hogy tiszteletlenek vagyunk.

Haven eltöprengett rajta, vajon mit jelent ez, ám nem következett magyarázat.

– Van bármi kérdésed?

– Azt mondta, hogy „nálunk”. Van családja?

– Igen. Két fiam van, tizenhét és tizennyolc évesek.

– Ó!

Haven kis híján pánikba esett. Alig találkozott vele egykorúakkal, és még sohasem állt szóba tizenéves fiúkkal. A doktort fürkészve észrevette a bal kezén a holdfényben megcsillanó egyszerű aranygyűrűt. *Házas.*

– És a felesége, uram? A mamájuk?

Amint elhangzott a kérdés, dr. DeMarco körül megfagyott a levegő. Izmai megfeszültek, és összeszorított állkapoccsal meredt egyenesen előre, még durvábban nyomva a gázpedált. Olyan szorosan markolta a kormányt, hogy teljesen elfehéredtek az ujjai.

Ennyit arról, hogy szabad beszélni...

Letértek az aszfaltozott útról, és egy bukkanókkal teli ösvény felé vették az irányt a sűrű erdőben. Egy tisztásra érve Havennek tátva maradt a szája az eléjük táruló ház látványától. A birtokon háromemeletes kúria állt, az aljától a tetejéig oszlopokkal. A kifakult fehér festék tompa szürkére színezte a homlokzatot. A földszintet hatalmas terasz ölelte körül, és keskenyebb erkély futott végig a két emelet teljes szélességében.

Dr. DeMarco egy kisebb fekete és ezüstszínű kocsi mellé parkolt le. Haven óvatosan kiszállt, aztán felmérte a terepet. A távoli sötétben csak fák látszottak, a murvát viszont halovány kerti lámpa világította meg a talpa alatt. Az orvos felkapta a saját bőrröndjét, és az ajtó felé indult vele, Haven pedig üres kézzel követte, hiszen nem volt semmije. Sosem volt túl sok holmija: minden ruháját másodkézből kapta rongyosan, és most muszáj volt azokat is hátrahagynia.

Az orvos a teraszra lépve odanyomta az ujját egy kis szögletes billentyűzethez. Csipogás hallatszott, aztán kinyílt az ajtó.

Haven belépett a házba, s megállt, amíg dr. DeMarco bezárta az ajtót, és bepötyögött valamit odabentről egy ugyanolyan gombsorra.

Zöld fény villant, amikor a lakat a helyére kattant – az ajtó automatikusan záródott.

– Számítógépes hálózatról üzemel – magyarázta a házigazda.

– Ez a ház bevehetetlen, mert az üvegfelületek golyóállóak, az ablakok pedig tökéletesen zárnak. Kód vagy ujjlenyomat-azonosítás kell hozzá, hogy ki vagy be tudj menni.

– És ha áramszünet van, uram?

– Van generátor.

– De ha az se működik?

– Akkor, azt hiszem, bent rekedünk, amíg vissza nem jön az áram.

– Én is kapok majd kódot?

– Egyszer talán igen, amikor úgy érzem, bízhatok benned ennyire. Azok után, amit Blackburnben műveltél, biztosan megértesz. Én sokkal közelebb vagyok a civilizációhoz, mint ők.

Haven nem értette meg, nem volt rá hajlandó.

– És ha vészhelyzet van?

– Bizonyos trükkökkel meg lehet kerülni a rendszert, de elképzelni se tudok olyan helyzetet, hogy szükség legyen rájuk.

– De ha tűz van, és ki kell jutnom?

Dr. DeMarco átható tekintettel nézett rá.

– Vág az eszed, mi?

Mielőtt Haven válaszolhatott volna, a férfi elfordult.

– Körbevezetlek – ajánlotta fel.

Rögtön előttük volt a nappali, benne néhány kanapéval és a falon egy televízióval. Hátról kandallót rejtettek el egy zongora mellett, a fapadló pedig csillogott a hatalmas ablakokon besűrűsödő holdfényben. Balra a konyha tele volt rozsdamentes acélburkolatú gépekkel, középen pedig egy konyhabútorsziget állt, fölötte serpenyők meg fazekak függtek. A mögötte lévő étkezőben

a legnagyobb asztal terpeszkedett, amit Haven valaha is látott: tizennégyen is ehetek körülötte. Elgondolkodott rajta, vajon hányszor telik meg az összes hely. Nem tudta elképzelni, milyen lehet annyi emberre főzni. Jobbra a fürdőszoba és a mosókonyha következett, a lépcső alá pedig dolgozószobát építettek.

Az első emelet dr. DeMarco birodalma volt. Egy háló- és egy fürdőszoba, plusz egy iroda és egy vendégszoba. Néhány ajtó mellett gombsor látszott, ami azt jelezte, hogy Haven oda nem léphet majd be.

Folytatták az utat a második emeletre, ahol a lépcső egy hatalmas, nyílt térben végződött. A hátsó falon ablak futott végig, előtte pedig egy asztal állt két szürke kárpitozott székkal. A másik három falnál hálószoobaajtók sorakoztak. Maga a helyiség tele volt könyvespolcokkal. Haven megdöbbenve bámulta őket. Álmodni se mert róla, hogy egyszer majd ennyi kötetet láthat egy helyen.

– A könyvtárszobánk – szólalt meg dr. DeMarco. – Nincs túl gyakran használatban, és szerintem nem is lesz, mivel Antonelli említette, hogy nem tudsz olvasni.

Haven érezte magán az orvos tekintetét, de csöndben maradt, és nem válaszolt.

Kinyílt egy ajtó a közelben, és egy fiú lépett ki valamelyik hálósobából. Langangeta, borzas barna hajjal. Dr. DeMarco odafordult hozzá.

– Dominic, ő... öö... velünk fog lakni.

– Szia! – méregette kíváncsian Dominic.

– Üdv, uram! – felelte remegő hangon.

A srác visszhangzó nevetéssel reagált.

– Jaj, ez így nem lesz jó. Hívj csak Dominak!

Domi lement a lépcsőn, dr. DeMarco pedig keresztülvezette Havent a könyvtárszobán, aztán szó nélkül elhaladtak a középső ajtó előtt, míg végül megálltak az utolsónál.

– Itt fogsz aludni. Menj be! Majd jövök.

Haven habozva belépett. A bútorzat, a függöny és a szőnyeg is egyszerű volt. Minden egyhangú fehér, némi laboritással. Üres falaival és makulátlan rendjével hasonlított a ház többi részéhez. Nem voltak képek és csecsebecsék – semmi olyan, amihez érzelmek fűződhetnek. Semmi, ami elárulta volna Havennek, hogy milyen emberekkel van dolga.

Még mindig a küszöbön ácsorgott, amikor dr. DeMarco ismét megjelent egy halom ruhával.

– Nagyok lesznek rád, de legalább tiszták.

Haven elvette őket.

– Köszönöm, uram.

– Szívesen. Tisztálkodj meg, és rendezkedj be. Ez mostantól a te otthonod is.

Megint kimondta. *Otthon*. Haven egész életében Antonelliék-nél lakott, és egyszer sem hallotta, hogy bárki is az otthonának nevezné a helyet.

Dr. DeMarco elindult kifelé, de néhány lépés után megállt.

– Ja, és szolgálj ki magad bármivel a konyhában, ha éhes vagy, de meg ne próbáld porig égetni a házamat! Az nem segít, hogy hamarabb kapj kódot. Előbb hagyom, hogy halálra égj, mint hogy túljárj az eszemen.

Haven végigfuttatta kezét a puha paplanon. Még sohasem volt ágya, pláne saját szobája. A blackburni éjszakákat istállóban töltötte, a leghátsó bokszbán, ahol egy kopott matracon aludt, kiálló rugókkal. Éjjel kellemes volt ott a hőmérséklet, így nem nagyon használta a pokrócokat – azokat, amiket egyébként a lovaknak tartottak ott arra az esetre, ha hideg lenne. Haven nem szívesen terítette magára őket, mert viszketett tőlük a bőre. Össze sem lehetett hasonlítani azzal az anyaggal, amit most simított végig az ujjjaival.

Miután levetette a régi ruháit, bement a szobájához tartozó fürdőbe. Hatalmas kád terpeszkedett a sarokban, vele szemben hosszú pulttal és mosdóval, a falon pedig szögletes tükör kapott helyet a mosdó felett.

Haven habozva belenézett a tükörbe. Láttá beesett arcát, ami tele volt vágásokkal. Állkapcsán jobb felől zúzódás éktelenkedett, a homlokán pedig volt egy seb, ami miatt alvadt vér tapadt a hajvonalára.

Mintha koszréteg ragadt volna a testére, ami kicsit sötétebbnek mutatta a bőrét, ám nem volt elég ahhoz, hogy eltakarja a sérüléseit. Legalább egytucatnyi seb volt rajta, a hátán pedig még több – állandó emlékeztető gyanánt, hogy min ment keresztül. A véraláfutások elhalványultak, mint ahogy néha az emlékek is. De a hegek... a hegek maradtak.

Fürdővizet engedett magának, aztán belecsusszant. Felsziszszent, amikor a forró víz hozzáért a bőréhez. Testének minden négyzetcentiméterét végigsikálta, miközben könnybe lábadt a szeme. Magukkal ragadták az érzelmek és a bizonytalanság, hogy mi lesz vele. Dr. DeMarco kulturáltan viselkedett, de Havent nem tette lóvá a kedves hang meg a szabadságra utaló apró jelek. Semmit sem adnak ingyen. Noha az orvos nem tűnt szörnyetegnek, Haven nem volt elég naiv hozzá, hogy elhiggye: a felszín alatt sincs ez másképpen.

Megtapasztalta már, hogy mindenki ott szunnyad a szörnyeteg.

Miután kihűlt a víz, kiszállt a kádból, és talált egy törülközőt a kisszekrényben. Virágillatú volt, puhán ért a bőréhez, amikor maga köré tekerte. Visszament a szobájába, felkapta a ruhákat, és belebújt egy fekete flanelnadrágba. Az anyag csak úgy lógott törékeny testen: fel kellett hajtania a szárát, hogy ne csússzon le róla. Fogott egy fehér pólót, széthajtogatta, s látta, hogy egy focilabda képe van az elejére nyomva. Megfordította, és nyomban megvonaglott, amikor észrevette, hogy a hátulját egy hatalmas fekete 3-as szám takarja.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Vánszorogtak a percek, amíg Haven nem tudott elaludni. Össze-
gömbölyödött a takaró alatt, próbált ellazulni, de a csend nyug-
talanította. Új volt neki, ismeretlen élmény. Libabőrös lett, mert
úgy érezte, hogy összepréselik a falak. Az éhség és a szorongás
megtette a hatását.

Kora hajnalban már nem bírta tovább, így csendesen leosont.
Sötét volt a folyosón, de látta a halovány fényt a konyhában.
Lábujjhegyen az ajtóhoz lépdelt, bekukucskált, és látta, hogy egy
fiú áll a hűtő előtt. Néhány centivel magasabb volt nála, bőre,
mint a világos tejeskávé. Néhány napos borosta árnyalta határo-
zott vonásait. Sötét, dús haja kétoldalt rövidebb volt, mint közép-
pen. Szürke póló simult a mellkasára, aminek rövid ujját feltúrte
a válláig. Jobb karján tetoválás virított. Haven nem tudta kivenni
a sötétben, hogy mit ábrázol. A srácon ugyanolyan nadrág volt,
mint amilyet ő kapott.

A fiú üvegből itta a gyümölcslevet, és fogalma sem volt róla,
hogy nincs egyedül. Haven hátrált egy lépést, hogy elmenekül-
jön. A mozdulattal azonban magára vonta a másik figyelmét,
mire az felé fordult. Kiesett a kezéből az ital, amikor észrevette
Havent. A darabokra tört üvegből kispriccelő lé eláztatta a nad-
rágját.

A srác hátraugrott, aztán végignézett magán.

– Francba!

Haven pánikba esett a káromkodástól, és előrelelendült, hogy
feltakarítsa a koszt. Ugyanabban a pillanatban vetette magát a
fiú lába elé, amikor az lehajolt, így összekoccant a fejük. A fiú
hátrabillent az ütközés erejétől. A kezével igyekezett tompítani
az esést, ám egy üvegszilánk beleállt a kezébe. Megint elkárom-
kodta magát, amint vér kezdett szivárogni az apró sebből, és a
szájába vette sérült hüvelykujját. Haven ránézett, és észrevette,
hogy a jobb szemöldökén középen végigfut egy heg.